

Nagrada Vladimir Nazor za 2015. godinu

svečana dodjela 19. lipnja 2016. godine

„Nagradu Vladimir Nazor“ dodjeljuje Republika Hrvatska za najbolja umjetnička ostvarenja na području književnosti, glazbe, filma, likovnih i primijenjenih umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma u Republici Hrvatskoj. Nagrada se dodjeljuje kao godišnja nagrada i kao nagrada za životno djelo. Godišnja nagrada dodjeljuje se umjetnicima za najbolja ostvarenja koja su bila objavljena, izložena, prikazana ili izvedena tijekom protekle godine, kao i grupi umjetnika za kolektivna umjetnička ostvarenja. Nagrada za životno djelo dodjeljuje se istaknutim umjetnicima koji su svojim stvaralaštvom obilježili vrijeme u kojem su djelovali i čiji je stvaralački put zaokružen, a djela i ostvarenja ostaju trajno dobro Republike Hrvatske. Nagradu dodjeljuje Odbor „Nagrade Vladimir Nazor“ na prijedlog komisija koje osniva za pojedina područja umjetnosti. Predsjednika i članove Odbora, na prijedlog ministra kulture, imenuje Hrvatski sabor iz redova umjetnika, kulturnih i javnih djelatnika (NN 27/91).

HRVATSKI JEZIK

U tebi ja sam v'jek svoj proživio,
Drevni i l'jepi jeziče Hrvatâ;
Rođen na morskom pragu tvojih vrata,
Polako sam te, uz trud, osvojio.

Povede ti me i gdje nisam bio.
Na vrhu gore i na kraju gata,
U kolibici, u kući od zlata
Svuda je meni glas tvoj žuborio.

Htio sam biti glazbalo, na kome
Zvuče ko žice, mirišu ko cv'jeće
Rojevi r'ječī u govoru tvome,

Pa, uzdignut nad zipkom i nad grobom,
Da u tebi dišem i da živim s tobom,
I onda, kad me više biti ne će.

Rime i ritmovi, Zagreb, 1949.

U svečanome trenutku slavljenja najboljih umjetničkih ostvarenja u području književnosti, glazbe, filma, likovnih i primijenjenih umjetnosti, kazališta te arhitekture i urbanizma, sa zadovoljstvom upućujem srdačne čestitke svim dobitnicima „Nagrade Vladimir Nazor“ koju dodjeljuje Republika Hrvatska.

Hrvatski uglednici čija postignuća nadahnjuju i uživaju poštovanje svekolike hrvatske javnosti, nagrađuju se za iznimnu duhovnu i stvaralačku kreativnost kojom oblikuju suvremenu nacionalnu umjetnost i kulturu. Iza ostvarenja tako visoko postavljenih ciljeva stoji intiman stvaralački čin kao odraz delikatnosti individualnih autorskih rukopisa i njihove osebujne raznolikosti.

U okruženju suvremene stvaralačke dinamike gdje se hrvatski i europski kulturni prostori susreću u trajnom dijalogu, pred nama sada stoje antologijska postignuća dvanaest odličnika, predstavnika različitih generacija, čiji životni opusi i pojedinačna umjetnička ostvarenja iz protekle godine zrcale bogatstvo različitosti izražajnih estetika i umjetničkih vokacija. Noseći naslov laureata ove najviše državne nagrade koja se dodjeljuje već 56 godina i koja nosi ime istaknutoga književnika Vladimira Nazora, danas smo ponosni na njihov izniman doprinos hrvatskoj kulturi.

Zahvaljujem Odboru „Nagrade Vladimir Nazor“, njegovom predsjedniku i članovima svih komisija na predanom radu i još jednom čestitam dobitnicima želeći im i nadalje nove stvaralačke i umjetničke uspjehe na dobrobit hrvatske kulture i njezine međunarodne afirmacije.

ministar kulture RH
dr. sc. Zlatko Hasanbegović

Hrvatska ove godine slavi 140. godišnjicu rođenja Vladimira Nazora, velikana hrvatske književnosti koji je još za života svojim stihovima i prozom stekao status nacionalnoga barda. U Nazoru kao da se krije više pjesnika: bio je pjesnik probuđene nacionalne energije, njezine mitske snage, heroike i zanosa, pjesnik životne radosti, ali jednako tako i pjesnik povlačenja u sebe i svoj unutarnji svemir te socijalni pjesnik snažne empatije prema slabijima. Bio je pisac razigrane mašte i izrazito bujne ekspresije. Nazor je bio pjesnik snažne vjere u narod i smisao etičkih ideala, veliki pjesnik prirode, plodnosti i životne harmonije. Na „drevnom i lijepom jeziku Hrvata“ stvarao je remek-djela, istinski zaljubljen u hrvatsku povijesnu, kulturnu i prirodnu baštinu, čvrsto uvjeren u neslomivost naše „Zvonimirove lađe“ na kojoj je „sto tragova udaraca i uvreda“, ali i „sto znakova veljih slavlja i pobjeda.“

U ovim kriznim i nesigurnim vremenima osjećamo da nam je Nazorov duh optimizma, zajedništva i vjere u sebe i snagu umjetnosti potrebniji nego ikad, a njega nam i ove godine oživljuju dobitnici „Nagrade Vladimir Nazor“, koji su svojim iznimnim postignućima zadužili hrvatsku baštinu obogativši je na području književnosti, glazbe, filma, likovne i primijenjene umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma. Oni ispisuju povijest suvremene hrvatske umjetnosti i kulture izgrađujući suvremeni hrvatski i europski identitet. Dokaz je to da hrvatski umjetnici idu ukorak sa svjetskim dosezima, svjesni svojih korijena, pripadnosti našem srednjoeuropskom i mediteranskom kulturnom prostoru, ali i europskim i svjetskim kulturnim strujanjima. Upravo poštujući i ističući vrijednosti hrvatskih umjetničkih postignuća, trajno ostajemo dionici europske i svjetske baštine jer u uvjetima globalizacije umjetnost je ta koja čuva i potvrđuje nacionalni identitet.

Djela ovogodišnjih dobitnika svjedoci su specifičnosti suvremenoga trenutka, osebujnih stilova i različitih svjetonazora. To je najbolja potvrda pluralizma i živosti hrvatske kulturne i umjetničke scene, u vremenima kada se sve teže razlikuju stvarne vrijednosti od fikcija. Upravo nam umjetnost nudi bolje razumijevanje svijeta oko sebe, uporno šireći prostore slobode duha. Stoga je današnja svečanost istinski blagdan posvećen ne samo Vladimiru Nazoru nego i onima koji na najbolji način promiču hrvatsku kulturu. Vjerujem da će ovogodišnji laureati biti uzor i poticaj i drugim hrvatskim umjetnicima jer njihova nas ostvarenja nadahnjuju i ohrabruju u izgradnji bolje budućnosti.

akademik Zvonko Kusić,
predsjednik Odbora „Nagrada Vladimir Nazor“

Dok u ime svih laureata zahvaljujem na ovom visokom priznanju, dopustite mi da progovorim posve osobno te da kažem kako za mene nagrada koja nosi ime Vladimira Nazora dolazi kao uistinu znakovita koincidencija.

Nedavno sam, naime, završio knjigu o Nazorovim epovima, a napisao ih je on četiri, u rasponu od vremena kad mu je bilo dvadesetak godina do vremena kad mu je bilo šezdeset i pet. Svi su ti tekstovi vrlo ambiciozni u misaonome pogledu jer se laćaju najdalekosežnijih pitanja: na početku, u *Živani*, nastojao je Nazor progovoriti o kozmićkim silama i o poslanju Slavena u povijesti, dok se na kraju, u *Ahasveru*, pozabavio stanjem modernoga svijeta. Trudeći se oko toga da razumijem i vrednujem ta djela, naućio sam dvoje.

Prvo, da je za Nazora upravo knjiŹevnost – odnosno umjetnost općenito – bila najbolji, ili čak jedini naćin da ćovjek sebi objasni svijet i Źivot. Drugo, za našega pjesnika to objašnjenje nikad nije bilo konaćno, jer on je na svojim tekstovima radio stalno, pa ih dotjerivao u stilskome pogledu, ali isto tako i u sadržajnome. Iz toga slijedi da je on sav svoj Źivot posvetio umjetnosti, ne samo zato Źto se nićim drugim i nije bavio nego još više zato Źto je u umjetnost uloŹio sve svoje vrijeme i sve svoje najbolje misli i osjećaje.

Zato sam uvjeren da je neobićno sretna okolnost Źto ova ugledna nagrada nosi ime upravo po Vladimiru Nazoru: ona se daje onima koji su – u jednoj godini ili u cijelome radnom vijeku – Źivjeli vlastitu umjetnost, baš kao Źto je to ćinio i naš pjesnik. Zahvaljujemo svima onima koji su taj naš izbor prepoznali i vrednovali. Za nas je velika nagrada bilo već i to Źto smo dobili priliku da se umjetnošću bavimo, ali nam mnogo znaći Źto nam se danas stavlja do znanja da to nismo ćinili uzalud.

akademik Pavao Pavlićić

Nagrada Vladimir Nazor

Odbor „Nagrade Vladimir Nazor“

PREDSJEDNIK

Zvonko Kusić

ČLANOVI

Branko Ivanda

Ivica Kunčević

Dubravka Oraić Tolić

Almira Osmanović

Nikola Polak

Biserka Rauter Plančić

Joško Ševo

Stanislav Tuksar

književnost

književnost

Dubravka Oraić Tolić
PREDSJEDNICA KOMISIJE

Ivan J. Bošković
Suzana Coha
Ivica Matičević
Ivana Šojat Kuči
Ivan Trojan
Ivana Žužul

Pavao Pavličić

„Nagrada Vladimir Nazor“ za životno djelo

Pavao Pavličić (Vukovar, 1946) u rodnome je gradu završio osnovnu školu i gimnaziju. Godine 1969. diplomirao je komparativnu književnost i talijanski jezik s književnošću na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Doktorirao je 1974. tezom iz područja metrike. Od 1970. godine zaposlen je na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu na Odsjeku za komparativnu književnost. Redoviti je profesor u trajnome zvanju.

Član suradnik Razreda za književnost HAZU postao je 1992. godine, a za redovitoga člana HAZU izabran je 1997. Od 2015. tajnik je Razreda za književnost.

Prozaik, feljtonist, znanstvenik i prevoditelj, Pavao Pavličić jedan je od najproduktivnijih pisaca u povijesti hrvatske književnosti. Kao znanstvenika zanimaju ga teme iz starije hrvatske književnosti, problematike žanra i teorije stiha. Pavličićev znanstveni opus obuhvaća veći broj rasprava i zapaženih knjiga, među kojima su *Rasprave o hrvatskoj baroknoj književnosti* (1979), *Književna genologija* (1983), *Stih u dramu, drama u stihu* (1985), *Poetika manirizma* (1988), *Stih i značenje* (1993), *Moderna hrvatska lirika* (1999) i dr. Književnu karijeru Pavličić je počeo kao pripadnik naraštaja fantastičara, tzv. borgesovaca. Njegova prva knjiga kratkih priča *Lađa od vode* (1972) označila je prijelaz od moderne i modernizma prema postmoderni i postmodernizmu. Već u trećoj knjizi pripovijedaka, *Dobri duh Zagreba* (1976), dopunjuje model fantastike elementima kriminalističkoga žanra, što će postati trajno obilježje njegova opsežnoga romanesknog opusa. Premda u kritici i kod publike slovi kao pisac kriminalističkih romana, u većini djela povezuje strukturu enigme i fantastične elemente, napetu fabulu i velike teme poput originala i falsifikata (*Večernji akt*, 1981), književnosti i zbilje (*Krasopis*, 1987), dobra i zla (*Koraljna vrata*, 1990), umjetnosti i smrti (*Diksilend*, 1995). Početkom 1990-ih u Pavličićev opus prodire zbilja. Rodni grad Vukovar čest je motiv i mjesto radnje u brojnim romanima, a u lirskoj prozi *Dunav* (1983) i osnovna tema. Međutim, tek u vrijeme razaranja i okupacije grada Vukovar postaje središtem autorova opusa. Nastaje ciklus memoarsko-autobiografske proze s kojom se povezuje i novo izdanje *Dunava: Dunav P. S. 1991: Vukovarske razglednice* (1992), *Šapudl* (1995), *Kruh i mast* (1996) i *Vodič po Vukovaru* (1997). U vukovarskome memoarskom ciklusu pisac u obliku leksi-konskih natuknica oživljuje svakodnevnu kulturu grada iz doba svoga djetinjstva i mladosti. Bila je to nostalglična autobiografija: rekonstrukcija grada kakav je bio prije rata i razaranja, oblik pamćenja kulture i spašavanja od zaborava.

Pavličić je autor nezaboravne knjige pisama stvarnim i fiktivnim ženama *Rukoljub* (1995). Objavio je niz zapaženih knjiga feljtona, primjerice *Leksikon uzaludnih znanja* (1995) te memoarske zapise iz doba 70-ih *Bilo pa prošlo* (2011) i sjećanja na popularnu kulturu 60-ih *Narodno veselje* (2013). Napisao je više kulturnih romana za djecu i mladež (*Trojica u Trnju*, 1984, i dr.). Scenarist je ponajboljih suvremenih filmova, npr. *Ritma zločina* Zorana Tadića (1981). Djela su mu višestruko nagrađivana i više puta objavljivana.

Pavao Pavličić jedinstven je autor i jedinstvena osobnost u hrvatskoj kulturi. Njegov bogati, žanrovski raznoliki i stilskom lakoćom prepoznatljivi opus približava se broju od sto knjiga. Najčitaniji je suvremeni hrvatski pisac, jednako privlačan svim slojevima publike od akademskih stručnjaka do najširega kruga čitatelja.

Delimir Rešicki

godišnja „Nagrada Vladimir Nazor“ za pjesničku zbirku *Lovci u snijegu*

Delimir Rešicki (Osijek, 1960) završio je studij kroatistike na Pedagoškome fakultetu u Osijeku. Poeziju, prozu, književnu kritiku, esejistiku i publicistiku počeo je objavljivati 80-ih godina 20. st. u svim važnijim hrvatskim časopisima. Prevođen je na brojne jezike. Pjesničkim, proznim i esejističkim tekstovima zastupljen je u pedesetak antologija, pregleda i panorama suvremene hrvatske poezije, proze i esejistike, kao i međunarodnim antologijama i pregledima europskoga i svjetskoga pjesništva. Od 2010. bavi se fotografijom. Objavio je knjige pjesama *Gnomi* (1985), *Sretne ulice* (1987), *Die die my darling* (1990), *Knjiga o anđelima* (1997), *Ezekijelova kola* (1999), *Aritmija* (2005) te knjige proze, kritika i eseja *Tišina* (tekstualna potraga) (1985), *Sagrada familia* (1993), *Ogledi o tuzi* (1995), *Bližnji* (1998), *Ubožnica za utvare* (2007), *Demoni u tranzicijskoj špilji* (2010), *Dronjci na hrpi – mala emocionalna svaštarnica* (2012).

Lovci u snijegu, nova pjesnička zbirka jednoga od najistaknutijih hrvatskih pjesnika Delimira Rešickoga, čita se kao svojevrsni *hommage* djelima književnika poput W. G. Sebaldia ili L. Krasznahorkaija, ali i radovima mnogih drugih europskih umjetnika, slikara (G. Bellinija, P. Kleea, P. Celana), rock-glazbenika (D. Bowieja, I. Curtisa, L. Anderson, L. Cohena) i filmskih redatelja (B. Tarr). Bez čitanja tih hotimično ugrađenih intertekstualnih i intermedijalnih šifri nemoguće je do kraja prodrijeti u složeni lirski svijet *Lovaca u snijegu* i u svjetonazore njegovih protagonista.

Naime, knjiga je to što prelazi granice liričnosti i proklizava u poemu, esej i autobiografsku naraciju vizualno obogaćenu autorovim fotografijama Baranje, toga ključnog toponima. Prikaz Baranje ovdje nadilazi puku idealiziranu sliku zavičaja; ona je s jedne strane predočena ogoljeno, opustošena prazninom koju su ostavili rat i tranzicija, ali s druge strane kao jedino moguće mjesto i života i umiranja. Te sugestivne fotografije pridonose snažnoj formalnoj hibridizaciji *Lovaca u snijegu*; nedjeljive od samih pjesama, zbirku čine tekstualno-slikovnom platformom za promišljanje tradicionalnoga shvaćanja književnih rodova i same ideje književnosti.

U ovoj se knjizi tako pjesništvu pripisuju obilježja prostora koji u kulturi i društvu polagano nestaju ili odumiru. Rešicki tako u liriku nastoji vratiti zaboravljenu ideju uzvišenosti te joj pridaje funkciju barem privremenoga svjedočenja osobnih i kolektivnih trauma. Poput mesijanskoga blagoslova njegove se pjesme obraćaju obezvrijeđenima ma kako oni bili obilježeni. Dajući na taj način glas nijemima, i živima i mrtvima, a zapravo svima nevidljivima, zbirkom *Lovci u snijegu* Rešicki za tren omogućuje da se njihov muk čuje, da njihova bol dobije barem krhko jezično tijelo pjesme, a sve to bez presezanja na konačnost značenja, pravovjernost istine ili vječnu neupitnost autoriteta.

glazba

glazba

Stanislav Tuksar
PREDSJEDNIK KOMISIJE

Dalibor Cikojević
Neven Frangeš
Eva Kirchmayer Bilić
Branko Mihanović
Vlatka Peljhan
Dubravka Šeparović Mušović

Alfi Kabiljo

„Nagrada Vladimir Nazor“ za životno djelo

Alfi (Alfons) Kabiljo (Zagreb, 1935) pohađao je privatnu glazbenu školu Rudolfa Matza i Glazbenu školu Pavla Markovca, a zatim je završio Glazbenu školu Vatroslava Lisinskog u Zagrebu. Daljnju glazbenu naobrazbu stjecao je usavršavanjem kod istaknutih skladatelja Branimira Sakača, Ive Brkanovića i Stanka Horvata te Huberta Pettana i Tihomila Vidošića. Godine 1965. diplomirao je arhitekturu na Sveučilištu u Zagrebu. Nakon 1965. djelovao je u Parizu kao dirigent i aranžer diskografskih izdanja kuće Salabert, sudjelovao u zabavnim programima poznatih pariških dvorana „Olimpia“ i „Bobino“ te se usavršavao u kompoziciji kod belgijskoga producenta Rogera Samyna. Više od pet desetljeća djeluje kao profesionalni skladatelj, dirigent, aranžer i producent glazbenih izdanja. Od 1996. do 1998. bio je predsjednik Hrvatskoga društva skladatelja.

Alfi Kabiljo počeo se afirmirati kao skladatelj od sredine 1960-ih osvajanjem domaćih i međunarodnih nagrada na području tzv. zabavne glazbe. Kao autor više stotina melodija, šansona i orkestralne glazbe zabavnoga usmjerenja dobio je brojna priznanja, među kojima se ističu nagrade na važnim festivalima u Zagrebu, na Malti, u Rio de Janeiru, Tokiju, Tel Avivu, Curaçaou i drugdje, a njegova su djela izvodili najistaknutiji interpreti poput Ive Robića, Vice Vukova, Radojke Šverko, Gabi Novak i Tereze Kesovija. Kabiljo je i autor tridesetak djela na području umjetničke glazbe, osobito komornoga izričaja, kao što su instrumentalne suite, trija i ciklusi pjesama na tekstove npr. Françoisa Rabelaisa i Zvonimira Baloga. Kabiljo je također jedan od najplodnijih hrvatskih autora glazbe za djecu (pjesme, mjuzikli, uglazbljene priče) te filmske glazbe za četrdesetak naslova autora Vatroslava Mimice, Lordana Zafranovića, Zorana Tadića, Rajka Grlića i Branka Ivande. Napisao je glazbu i za više desetaka TV serija, dokumentarnih filmova, kazališnih predstava, radiodramskih uradaka i TV produkcija. No najznačajniji dio Kabiljova opusa predstavljaju djela s područja glazbene pozornice – mjuzikli. Autor je 12 mjuzikla među kojima se ističu *Kralj je gol*, *Car Franjo Josip u Zagrebu*, *Tko pjeva, zlo ne misli* i osobito *Jalta, Jalta*. Ovaj posljednji najznačajnije je hrvatsko djelo u povijesti toga glazbeno-scenskog područja, izveden samo u Zagrebu više od 700 puta, a svoje je izvedbene verzije doživio i na pozornicama u Osijeku, Rijeci, Beogradu, Zenici, Subotici, Trstu, Oslu i Beču. Ovo je djelo svojom popularnošću i brojnošću izvedbi stalo uz bok kanona hrvatske glazbene scene, operā *Nikola Šubić Zrinjski* Ivana Zajca i *Ero s onoga svijeta* Jakova Gotovca. Kabiljo je dosad nagrađen „Porinom“ za životno djelo, trima Zlatnim arenama *Pulskoga filmskog festivala* te nagradama „Josip Štolcer Slavenski“, „Milivoj Körbler“ i „Boris Papandopulo“.

Alfi Kabiljo jedinstvena je pojava među skladateljima suvremene hrvatske glazbe – u višeslojnome stvaralačkom senzibilitetu spojio je interese i ostvario postignuća na području i tzv. zabavne i umjetničke glazbe. Njegov je opus u velikoj mjeri glazbeno-sadržajno kvalitetan, na tehničkome planu znalački dotjeran, promišljen u spojevima književnih predložaka i njihovih uglazbljenja, te ga kao takvoga vrlo široko prihvaća publika, izvođači i stručna javnost. „Nagrada Vladimir Nazor“ za životno djelo dodjeljuje se stoga Alfiju Kabilju za iznimno vrijedan, stilsko-žanrovski krajnje razveden i rijetko specifičan skladateljski doprinos hrvatskoj glazbenoj kulturi u cjelini.

Aljoša Jurinić

Aljoša Jurinić (Zagreb, 1989) prvi dio glazbenoga obrazovanja završio je u Glazbenoj školi Pavla Markovca u Zagrebu (prof. Jasna Reba). Diplomirao je na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu u klasi prof. Rubena Dalibaltayana, studij je nastavio na bečkome Sveučilištu (prof. Noel Flores), a usavršavao se u Italiji na Scuola di Musica di Fiesole u klasi glasovite Eliso Virsaladze. Na weimarskoj Hochschule für Musik Franz Liszt pohađa pijanistički program najvišega stupnja poslijediplomske koncertne izobrazbe (Konzertexamen) u klasi Grigoryja Gruzmana. Pobjednik je Međunarodnoga pijanističkog natjecanja Robert Schumann u Zwickauu, Međunarodnoga natjecanja mladih glazbenika Ferdo Livadić, Tribine Darko Lukić, međunarodnih pijanističkih natjecanja Encore! Shura Cherkassky u Milanu, Luciano Luciani u Cosenzi i u Massarosi, nositelj je Nagrade „Ivo Vuljević“ i Nagrade „Mladi glazbenik godine“. Redovito nastupa solistički i uz orkestre u domovini i u inozemstvu. U Londonu je debitirao 2007., a u newyorškome Carnegie Hallu 2015. godine. Prvi je hrvatski pijanist koji je ušao u finale Međunarodnoga pijanističkog natjecanja Fryderyk Chopin u Varšavi.

godišnja „Nagrada Vladimir Nazor“ za pijanistički recital posvećen opusima Frédéricica Chopina

Mladi hrvatski pijanist Aljoša Jurinić, koji je već cijelo desetljeće nazočan na hrvatskoj i međunarodnoj sceni kao laureat mnogih pijanističkih natjecanja, svoje je umijeće i umjetničku osobnost potvrdio i okrunio za njega, ali i ukupnu hrvatsku kulturu, dosad najvećim dosegom: kao finalist glasovitoga Međunarodnog natjecanja *Fryderyk Chopin* u Varšavi, održanoga u listopadu 2015., s dosad najvećim brojem prijavljenih sudionika, ušao je u vrh svjetskoga pijanizma. Uspjehu na tome natjecanju, ravnopravnomu olimpijskim športskim uspjesima, prethodili su pobjeda na uglednome natjecanju *Robert Schumann* u Zwickauu i izvanredni diplomski koncert u Hrvatskome glazbenom zavodu, na kojima se predstavio kao pijanist svjetskih razmjera. Tijekom 2015. godine Aljoša Jurinić održao je više od trideset koncerata u Hrvatskoj i diljem svijeta (recitala i nastupa uz orkestar), među kojima su istaknuti koncert u Carnegie Hallu u New Yorku, koncert laureata Nagrade „Darko Lukić“ u Zagrebu, potom na osječkome Memorijalu „Darko Lukić“ te uz Simfonijski orkestar Hrvatske radiotelevizije.

Svi su ti uspjesi najavili novu hrvatsku pijanističku zvijezdu, što je mladi umjetnik potvrdio nekoliko dana po povratku iz Poljske, kada je pred prepunom dvoranom Hrvatskoga glazbenog zavoda na nezaboravnome koncertu 28. listopada 2015. izvodio Chopinova djela (Barkarola u Fis duru, op. 60, Treća sonata u h-molu, op. 58, Četiri mazurke, op. 17, Četvrta balada u f-molu, op. 52, Nokturno u Es-duru, op. 55., br. 2, i Poloneza u As-duru, op. 53). Te je večeri publika svjedočila iznimnomu pijanističkom umijeću, koje se sluša bez daha jer ga odlikuje uvjerljivo, zrelo, duboko promišljeno i proživljeno suglasje i prožimanje tehničkoga, interpretativnoga, emotivnoga i intelektualnoga izričaja, te mladoga umjetnika, izmamivši tri dodatka, ispratila u Zagrebu i Hrvatskoj rijetko viđenim ovacijama.

likovne

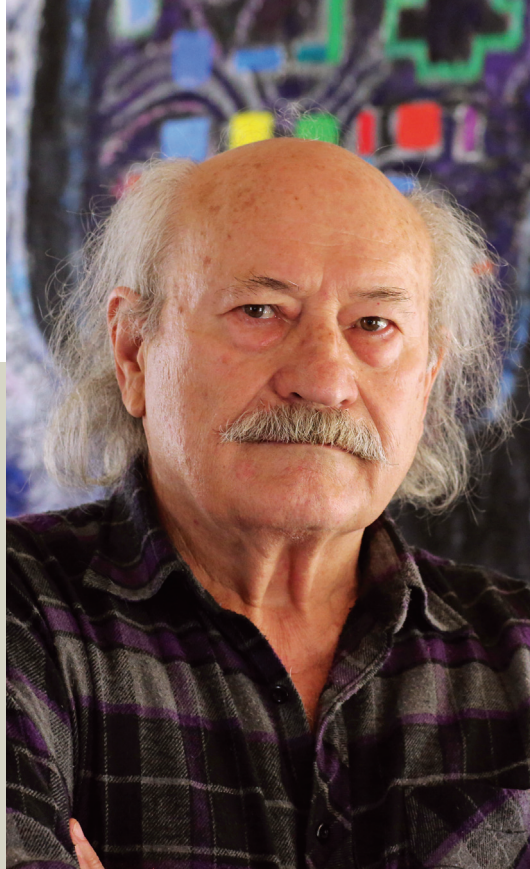
i primijenjene

umjetnosti

likovne i primijenjene umjetnosti

Biserka Rauter Plančić
PREDSJEDNICA KOMISIJE

Petar Barišić
Anđelka Galić
Ariana Kralj
Vatroslav Kuliš
Damir Sokić
Ive Šimat Banov

Zlatko Keser

„Nagrada Vladimir Nazor“ za životno djelo

Zlatko Keser (Zagreb, 1942) završio je Školu primijenjene umjetnosti, a potom i Akademiju likovnih umjetnosti u Zagrebu, na kojoj 1967. godine diplomira slikarstvo i završava poslijediplomski studij u klasi profesora Otona Postružnika. Početkom 70-ih bio je suradnik Majstorske radionice Krste Hegedušića. Godine 1984. počinje predavati na Akademiji likovnih umjetnosti, najprije kao asistent, a potom i kao redoviti profesor sve do 2008. godine, kada odlazi u mirovinu. Od 2004. redoviti je član HAZU. Na Akademiji likovnih umjetnosti u svojstvu je profesora emeritusa. Realizirao je više od 60 samostalnih i sudjelovao na više od 250 skupnih izložbi u zemlji i inozemstvu, a dobitnik je 25 nagrada za slikarstvo i crtež. Bio je predstavnik Hrvatske na Bienalu u São Paulu. Predstavljao je Hrvatsku na skupnim izložbama u inozemstvu (Bruxelles, Peking, Kairo, Amsterdam, Den Haag, Košice, Cagnes-sur-Mer, Tampere, Seul, Köln, Cleveland, Rim, Villach, Milano, Barcelona, Pittsburgh, Budimpešta, Paris, São Paulo, Luxembourg, Chamalières, Cremona, itd.).

Cjelokupni stvaralački opus Zlatka Kesera temelji se na ustrajnome zavirivanju u vlastitu nutrinu, ali i u najdublja iskustva čovjekova života – od prvih, predcivilizacijskih, do današnjih vremena. Koloristički gusto i crtački bogato, puno simbola i znakova, svako njegovo djelo nosi istodobno i rafinman postupka, ali i primarnu i nagonsku agresivnost materije. U trajnoj ekstazi stvaralačke intuicije i lucidnosti, njegovo djelo svjedoči i o antropofagijskim transmutacijama, morfološkim i značenjskim civilizacijskim i vremenskim transferima.

Okušavši se u raznim disciplinama (crtež, slika, grafika, kiparstvo, mozaik, freska), sve je prošlo kroz strujno stanje Keserova vlastita krvotoka. To je istodobno djelo najnižega vitalizma i najsuptilnije kulture – djelo koje se utječe raznim tehničkim i tehnološkim mogućnostima i postupcima: lijepljenjima, kolažiranjima, gnječenjima, paležima, probijanjima površine... do klasičnih slika i crteža.

U želji da sačuva primarnost Zlatko Keser uvijek ostaje umjetnikom grozničave graditeljske impulzivnosti i motoričke ispovijedanosti. Ostajući u hrvatskoj prošlosti i sadašnjosti ponajvećim zagovornikom nestiliziranih i „neumivenih“ vitalnih energija i impulsa, u njegovu je opusu riječ o spajanju suptilnoga i gruboga, kultiviranoga i sirovoga. Tjelesnost, materičnost, energija, djelo bez lažne umivenosti, ali krajnje iskrenosti i izravnosti, predstavlja za Kesera početak i kraj puta. Misleći cijelim svojim bićem, njegovo djelo ne ostaje samo svojevrsnim seizmografom vlastita raspoloženja nego je i uključeno u najšira i najdublja ljudska pitanja i dileme.

Rukopisom koji je istodobno i kontroliran i nekontroliran, meditativan i nagonski, instinktivan i razborit, koji je povezan s iskustvima predcivilizacijskoga, k tomu i njegova vremena, slikar Zlatko Keser svojim je neakademske i nekonvencionalnim postupcima nesumnjivo osigurao jednu od najposebnijih pozicija unutar suvremene umjetnosti u cjelini. Jer njegovo je djelo najčišći trag egzistencije posebnoga, ali i trag zajedničkoga ljudskog iskustva.

Svjetlan Junaković

godišnja „Nagrada Vladimir Nazor“ za izložbu
Radi se o tom da zaustavim konja u Gliptoteci HAZU

Svjetlan Junaković (Zagreb, 1961) diplomirao je kiparstvo na milanskoj Accademia di Belle Arti na Breri 1981. Izvanredni je profesor na Grafičkome odsjeku Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu, a u inozemstvu predaje ilustraciju na međunarodnoj ljetnoj školi u Sarmedeu, međunarodnoj školi ilustracije u Valladolidu, na Icon Masteru u Madridu, na Masteru sveučilišta u Padovi, na raznim školama u Rimu, Monzi, Milanu i Vicenzi te u Mexico Cityju i Lisabonu. Uz kontinuirano bavljenje crtežom i skulpturom u zemlji i inozemstvu ostvario je relevantnu međunarodnu karijeru na području ilustracije. Okušao se i kao autor lutaka i scenografije te animiranoga filma. Autor je brojnih knjiga za djecu za koje je dobio više međunarodnih nagrada i koje su izdane u više od 30 zemalja svijeta. Kao hrvatski predstavnik dvaput je bio nominiran za dodjelu nagrade Hans Christian Andersen, najznačajnijega međunarodnog priznanja za ilustraciju dječjih knjiga.

Izložbom u Gliptoteci HAZU – naslovljenom *Radi se o tom da zaustavim konja* – Svjetlan Junaković predstavio se kiparskim radovima koji potvrđuju da je riječ o iznimno plodnome i kreativnome umjetniku jake osobnosti i suvremenoga izraza, znatno izvan klasifikacijskih izričaja hrvatskoga kiparstva. Kao ustrajni figurativac, vrsni crtač i međunarodno afirmirani ilustrator, Junaković je ovom izložbom javnosti predstavio svoju manje poznatu stvaralačku stranu, onu kiparsku, za koju se i obrazovao do zvanja akademskoga kipara. Oprostorio je svoje ideje koje ga kao kreativca zaokupljaju i pokazao ih kroz radnje i događaje koji ga zanimaju. U svojim skulpturama on je svoj, neovisan o aktualnim trendovima, jednako i poetičan i društveno relevantan, izravan i dvosmislen, slojevit i tekstualan, humoran i sarkastičan, ne u svrhu aktivizma kao društveni kroničar ili kritičar, nego u svrhu oblikovanja tjelesnoga u karikaturalnome i grotesknome. Kompozicije osmišljava i gradi s velikom dozom humora i erosa te kroz naraciju pojedine teme. Ovom je izložbom na vidjelo izišla sva ambivalentnost kiparskih pristupa kojima se služi, od bojenja do crtanja i šaranja po skulpturi, uporabe sintetičkih materijala koji pridonose linearnosti, raščlanjenosti naracije do najsitnijih detalja, svemu onome što mu je imanentno kao ilustratoru i neprijepornomu crtaču. Među četrdesetak skulptura nastalih unatrag par godina Junaković je prikazao svu svoju domišljatost, zaigranost i inventivnost oblikujući galeriju hibridnih stvorenja nastalih križanjima raznovrsnih predmeta i životinja, podcrtavajući dvoznačnost čitanja pojedinoga skulpturalnog ansambla. Bila je to izložba kiparskih radova koji su monumentalni u dojmu, interpretaciji i percepciji, a ne u razmjerima njihovih veličina. Nagrađena kiparska izložba potvrda je autorove iznimne imaginativnosti i dodana vrijednost *per se* cjelokupnom umjetničkom opusu Svjetlana Junakovića.

filmska umjetnost

filmska

umjetnost

Branko Ivanda
PREDSJEDNIK KOMISIJE

Tatjana Aćimović
Bernarda Fruk
Bojana Gregorić Vejzović
Bruno Kragić
Petar Malbaša
Kristijan Milić

Eduard Galić

„Nagrada Vladimir Nazor“ za životno djelo

Eduard Galić (Trogir, 1936) maturirao je u splitskoj klasičnoj gimnaziji, a na zagrebačkome Filozofskom fakultetu diplomirao je arheologiju, povijest i povijest umjetnosti. Bio je asistent za srednjovjekovnu arheologiju na istome Fakultetu 1961. – '65. Od 1965. djeluje kao filmski i televizijski redatelj. Režirao je dokumentarne filmove i TV portrete, TV drame i serije, TV prilagodbe scenskih izvedbi te nekoliko cjelovečernih filmova. Najzapaženija su mu djela: *Sunt lacrimae rerum* (dokumentarni film, 1965), *Crne ptice* (cjelovečernji igrani film, 1967), *Dnevnik Očenašeka* (TV serija, 1969), *Nikola Tesla* (TV serija, 1977), *Tomo Bakran* (TV drama, 1978), *Horvatov izbor* (cjelovečernji igrani film, 1985), *Putovanje u Vučjak* (TV serija, 1986), *Olovna pričest* (TV drama, 1995), *Heroji Vukovara* (TV serijal, od 2008).

Posvetivši se nakon 1965. filmu i televiziji, Eduard Galić ostvario je bogat i raznovrstan redateljski opus koji čini više od sto dokumentarnih filmova i portreta te više od pedeset televizijskih drama, niz serija, kao i brojne televizijske prilagodbe kazališnih predstava i nekoliko cjelovečernih filmova.

Već je u dokumentarnome filmu *Sunt lacrimae rerum* iz 1965. godine naznačio stalne odlike svoga stila: profinjenu i sugestivnu vizualnost, sklonost kontemplativnim trenutcima te zanimanje za povijesnu, kulturnu i književnu baštinu. Zahvaljujući ovomu potonjem, Galić je postao i jedan od najvrstnijih adaptatora djela hrvatskih književnika, u igranoj formi u kojoj je pokazao i osjećaj za tvorbu ugođaja, pripovjednu sigurnost u razvijanju bogatih fabula te umijeće vrsnoga vođenja glumaca koji su često u njegovoj režiji postizali svoje najbolje kreacije. Uz ekranizacije Janka Leskovara (*Propali dvori*), Vjenceslava Novaka (*Posljednji Stipančići*), Vjekoslava Majera (*Dnevnik Očenašeka*) i drugih pisaca, izdvaja se njegov krležijanski segment: TV drama u dva dijela *Tomo Bakran*, TV serija u petnaest epizoda *Putovanje u Vučjak*, uz koju nastaje i film *Horvatov izbor*, TV prilagodba recitala *Balada Petrice Kerempuha*. Krleži je posvetio i biografski TV film *Predvečerje puno skepse*, primjer Galićeve sklonosti biografijama kakva je i serija u deset epizoda *Nikola Tesla*. Pokazujući, u homogenosti i kontinuitetu svojih interesa, i raznovrsnost vrhunskoga profesionalca, u rasponu od adaptacija oratorija ili crkvenih prikazanja (poput *Muke sv. Margarite*) do epizoda akcijskih serija poput *Nepokorenog grada*, vraćajući se dojmljivo i ratnim motivima, od cjelovečernjega filma *Crne ptice* do serijala *Heroji Vukovara*, Eduard Galić je, kao jedan od najznačajnijih hrvatskih televizijskih redatelja od kraja šezdesetih godina XX. stoljeća pa sve do početka drugoga desetljeća XXI. stoljeća, dao izniman prinos adaptiranju raznovrsnih književnih žanrova za televiziju te razvoju televizijskih umjetničkih oblika, afirmaciji televizije kao umjetničkoga, a ne samo masovnog medija, kao i potvrđivanju njezine kulturne uloge u našem društvu.

Ivona Juka

godišnja „Nagrada Vladimir Nazor“ za film *Ti mene nosiš*

Ivona Juka (Zagreb, 1975) diplomirala je filmsku i TV režiju na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. Režirala je kratkometražne igrane filmove *Smeće* (2003) i *Ništa više* (2004), dokumentarne filmove *Plavi pony* (2005), *Dobro došao kući, brate* (2005), zatim višestruko nagrađivani *Što sa sobom preko dana* (2006), hrvatsku epizodu *Pogled iz bunara igranoga omnibusa Neke druge priče* (2010) te cjelovečernji igrani film *Ti mene nosiš* (2015).

Ivona Juka se kao redateljica i scenaristica svojim cjelovečernjim igranim prvijencem *Ti mene nosiš* (2015) pokazala autoricom izvorne energije i velike snage. Pokazala se ona takvom ne samo ambicioznošću višegodišnjega rada na tome projektu kao i, za hrvatske prilike, duljim trajanjem samoga djela, od otprilike dva i pol sata, već i stoga što je brojem likova jednake važnosti, složenošću povezivanja vremenskih i prostornih dimenzija i samim tim trajanjem u spomenutom filmu pokazala onu izvornu „epsku“ kvalitetu filma kao medija i umjetnosti. *Ti mene nosiš* tu dimenziju ne očituje u banalnome smislu pseudopovijesnoga spektakla, već u mogućnosti filma da registrira, a onda i umjetnički oblikuje svu složenost životnih manifestacija, i tu je dimenziju Juka vješto spojila s lirskim trenutcima i dramskim nabojem priče. Film Ivone Juka isprepleće tri priče o likovima različitih dobnih skupina, društvenih slojeva i spolova koje povezuju obiteljski odnosi ili rad na televizijskoj „sapunici“. Onkraj zanimljive metafizičke dimenzije u paralelizmu života likova filma i poetičkih obrazaca televizijske serije, *Ti mene nosiš* film je „melodramski“ jakih emocija koje Juka režira tako da djeluju snažno i dojmljivo, a da nisu „melodramski“ sentimentalne. Uz vješto razvijanje duljih scena i kadrova često oslonjenih na dinamičnu kameru (snimatelj je Mario Oljača) kao i složene mizanscene s više likova u kadru, Juka je pokazala osobito umijeće u vođenju glumaca koji su redom dali vrsne kreacije, u rasponu od neprofesionalnih glumaca i debitanta (poput djevojčice Helene Beljan i Gorana Hadukovića-Čupka kao njezina oca) do profesionalnih glumaca i osobito glumica (poput Nataše Janjić, Nataše Dorčić i Lane Barić), koji su pod Jukiinom redateljskom palicom ostvarili suggestivan spoj dojma životne neposrednosti i dramske izražajnosti. Dramaturški i narativno složeno i razvedeno, *Ti mene nosiš* djelo je u kojem je Ivona Juka ambiciozno i dojmljivo iskazala samu bit filma kao medija i umjetnosti: mogućnost umjetničke preobrazbe snimljenih i aranžiranih fragmenata života.

kazališna umjetnost

kazališna

umjetnost

Joško Ševo
PREDSJEDNIK KOMISIJE

Ivica Kunčević
Almira Osmanović
Martina Petranović
Siniša Popović
Renata Sabljak
Andrija Tunjić

Ivica Boban

„Nagrada Vladimir Nazor“ za životno djelo

Ivica Boban (Zagreb, 1942) završila je Školu za ritmiku i ples (1962) i studij glume na Akademiji za kazališnu umjetnost (1965), a stručno se usavršavala i u inozemstvu. Od 1965. radi na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu, gdje je utemeljila studij scenskoga pokreta i učinila ga sastavnim dijelom glumačke izobrazbe. Bila je koreografkinja, koreateljica i suradnica za mimu, pantomimu i scenski pokret u većem broju predstava. Samostalne režije ostvarila je u gotovo svim hrvatskim kazalištima. Predavala je na brojnim stručnim i znanstvenim skupovima te radionicama u zemlji i inozemstvu nametnuvši se kao autoritet na području glumačke pedagogije, zbog čega je 2014. izabrana u počasno zvanje professor emerita. Za svoj je rad primila više domaćih i međunarodnih nagrada i priznanja među kojima su Red Danice hrvatske s likom Marka Marulića za doprinos hrvatskoj kulturi i humanitarni rad, godišnja „Nagrada Vladimir Nazor“, Nagrada grada Zagreba, Nagrada hrvatskoga glumišta, Nagrada Tito Strozzi, Nagrada Dubravko Dujšin i Nagrada Orlando.

U više od pedeset godina profesionalnoga rada istaknuta hrvatska redateljica, dramaturginja, koreografkinja i pedagoginja Ivica Boban ostvarila je jedinstven umjetnički i akademski opus, načinivši zamjetan kvalitativni pomak u kazalištu i kazališnoj pedagogiji ne samo u nacionalnoj već i u međunarodnoj sredini. Odmaknuvši se od svojedobno vladajućega uvjerenja o neprijepornosti dramskoga teksta i glumčeva govora, osmislila je vlastiti pedagoško-umjetnički sustav u kojem je naglasak premjestila na dotad marginalizirano glumčevo tijelo, zalažući se za nedjeljivost govora i pokreta u cjelovitosti glumačkoga izraza te za razvijanje kreativne suradnje svih sudionika predstave unutar procesa stvaranja, među prvima uvodeći i pojam kolektivne kreacije. Nadogradila je nastavni program zagrebačke Akademije dramske umjetnosti studijem scenskoga pokreta kao sastavnim dijelom glumčeva obrazovanja, a u kazalištima diljem Hrvatske više je godina djelovala kao glavna suradnica za scenski pokret i koreografiju u dramskim predstavama utirući put struci bez koje je rad u kazalištu danas nezamisliv. Ustrajno se zalagala za povezivanje obrazovnoga sustava i kazališne prakse izvođenjem ispitnih produkcija proizišlih iz istraživačkoga rada sa studentima na pozornicama hrvatskih kazališta i međunarodnih festivala. Osnovala je i vodila jednu od prvih i najpoznatijih hrvatskih izvaninstitucijskih kazališnih skupina, Kazališnu radionicu Pozdravi (od 1973. do 1985.), čije su predstave *Pozdravi*, *Povratak Arlecchina*, *Play Čehov* i *Play Držić* imale snažan međunarodni odjek. Kazališno je oživila mnoga djela iz hrvatske dramske baštine, poput prikazanja u *Muci Spasitelja našega* u Splitu (1991), *Vetranovićeve Orfea* i *Suzane čiste* u Dubrovniku (2001) ili drama Marina Držića, napose dviju *Hekuba* (1982, 1991) na *Dubrovačkim ljetnim igrama*, gdje je došao do izražaja i njezin interes za temu ratne traume koju je također problematizirala u nizu predstava (*Hamlet-machine* i *Kako sada stvari stoje* u Teatru ITD, *Smrt Vronskoga* u Rijeci). U više predstava bavila se i dramom žene te pozicijom žene autorice (*Hekuba*, *Gorke suze Petre von Kant*, *Nora*, *Antigona*, *Medeja*, *Alma Mahler*, *Nevjesta od vjetra*). Dio kreativnosti uspješno je usmjerila i na rad u kazalištu za djecu i mlade (*Ja i moji osjećaji*), ali i na ulični teatar te teatralizacije svečanosti otvorenja poput onih *Univerzijade* (1987) ili *Dubrovačkih ljetnih igara*. Ukratko, prepoznatljivim kazališnim rukopisom i pedagoškom djelatnošću Ivica Boban trajno je obilježila ne samo hrvatsko glumište nego i hrvatsku kulturu u cjelini.

Anja Šovagović Despot

godišnja „Nagrada Vladimir Nazor“ za ulogu Violet Weston
u predstavi *Kolovoz u okrugu Osage*

Anja Šovagović Despot (Zagreb, 1963), glumica, spisateljica i glazbenica, glumu je diplomirala 1985. na zagrebačkoj Akademiji dramske umjetnosti. Profesionalnu glumačku karijeru započela je u Glumačkoj družini *Histrion*, a prvu glavnu ulogu ostvarila je u *Kreontovoj Antigoni Mire Gavrana*, kao studentica 1983. u *DK Gavella*, čijom je članicom ansambla postala 1986. Odigrala je više od 50 glavnih kazališnih te 40-ak filmskih i radijskih uloga. Sudjelovala je na mnogih domaćim i svjetskim kazališnim i filmskim festivalima, bila je ili jest članicom kazališnih i filmskih žirija, nadzornih odbora, kazališnih i programskih vijeća. Za umjetnički rad dobila je više od dvadeset kazališnih i filmskih nagrada i priznanja, među kojima sada i godišnju „Nagradu Vladimir Nazor“ za glumu. Odlikovana je Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića.

Svojim umjetničkim radom Anja Šovagović Despot više je od trideset godina prisutna u hrvatskome glumištu. Od samih početaka njezin scenski život dao je naslutiti glumački talent koji će rasti i sve do danas potvrđivati se kao iznimnost i neponovljiva kreativnost. Zrelost, koja ne dolazi uvijek s godinama, u njezinu slučaju nadavala se kao posvećenost kazalištu, kao traženje tajne koju samo kazališna iluzija u nadarenima zna pobuditi, postaviti na pravo mjesto i uputiti u dubinu kazališne kreacije.

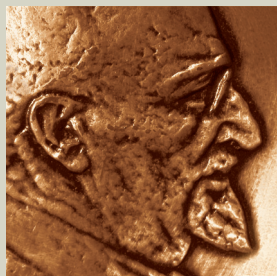
Violet Weston, kako ju je interpretirala Anja Šovagović Despot u predstavi *Kolovoz u okrugu Osage* Tracya Lettsa, u režiji Slađane Kilibarda, koja je premijerno izvedena 27. veljače 2015. godine u produkciji Gradskog dramskog kazališta Gavella, nije samo najbolje odglumljena rola u predstavi nego je i uloga po kojoj će se ta predstava pamtili.

Violet živi dramu konzumerističkoga, deprimirajućega, promiskuitetnoga, samodovoljnoga američkoga društva i rastvara nutrinu njegove žrtve – čovjeka. Rezignacija, intelektualna nemoć, alkoholizam, preljub, incest, pedofilija, brojni psihički poremećaji nužno proizvode žrtve, a Anja Šovagović Despot to glumački pokazuje.

Lucidna u svojem odustajanju od života i otimanju života od smrti, Violet uspostavlja red i poredak u obitelji tražeći ljubav koju, i kad joj je ponuđena, ne zna prihvatiti. Do kraja svoja, do kraja zaronjena u demone svoje nutrine, bila je i ostala žrtva jer se smatrala takvom, jer je sve žrtvovala za obitelj, za djecu koja su u njoj tražila majku, a nalazila diktatoricu.

Ulogom Violet Weston Anja Šovagović Despot duboko je zarezala bolesno tkivo suvremena čovjeka čiji se raspadajući vonj širi današnjim svijetom. Time nije samo potvrdila glumačku iznimnost nego je životno i glumačko iskustvo ugradila u rijetko viđenu kreaciju, pokazala je nevjerojatan glumački raspon kreiran od nade i ranjivosti, očajja i cinizma, alkoholnih i tabletomanskih kriza, straha od neizlječive bolesti i prkošenja smrti.

arhitektura i urbanizam

arhitektura i urbanizam

Nikola Polak
PREDSJEDNIK KOMISIJE

Hrvoje Bakran
Tomislav Ćurković
Nenad Fabijanić
Zrinka Paladino
Krešimir Rogina
Karin Šerman

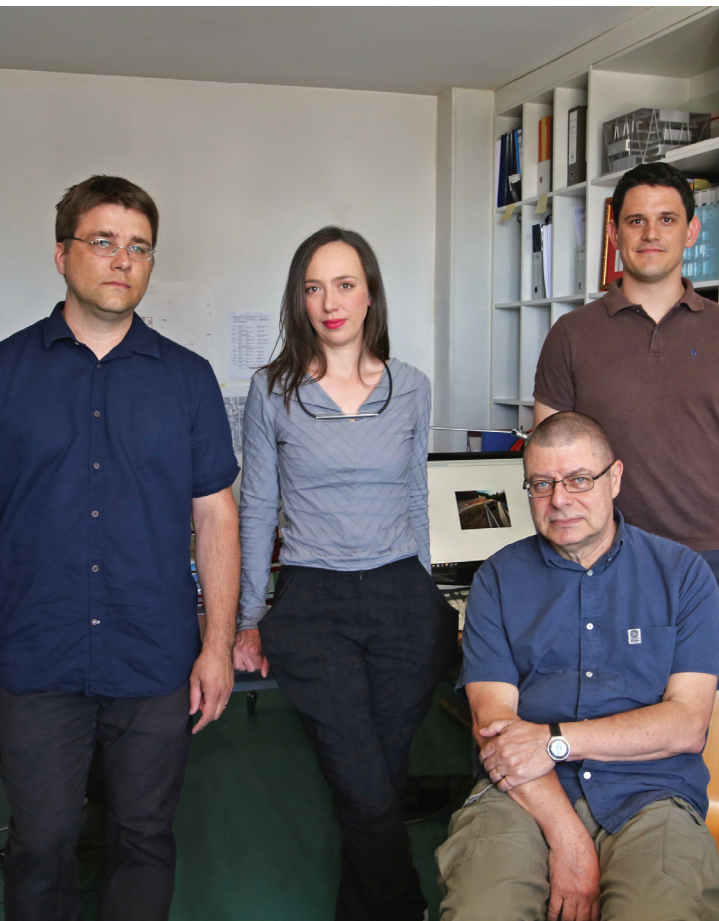

Josip Uhlík

„Nagrada Vladimir Nazor“ za životno djelo

Josip Uhlík (Tuzla, 1921) nakon završenoga Tehničkog fakulteta u Zagrebu (1948) djelovao je u Sarajevu, Rijeci te Urbanističkome zavodu grada Zagreba (1958 – 1971). Među izvedenim djelima ističu se Glavna hala tvornice „Jugoturbina“ u Karlovcu (1950), zgrada Socijalnog osiguranja u Rijeci (1962) i putnička zgrada Aerodroma Zagreb (1966, proširenje 1974). Značajniji su mu arhitektonski natječaji za Zimsko plivalište u Rijeci (1950), Stambene zgrade na Bulevaru Marxa i Engelsa u Rijeci (1950), hotel „Terminus“ u Gružu (1952), hotel na Plitvicama (1953). U njegovome urbanističkom opusu ističu se Regulacija gradskoga središta Zadra (1960), Mikrorajon Novi Zagreb (1960), Urbanističko rješenje savskoga priobalnog područja u Zagrebu (1960), Urbanističko rješenje naselja Trnsko (1959), Urbanističko rješenje naselja Zapruđe (1963), Urbanističko rješenje za stambene solitere u naselju Siget (1966), Idejno urbanističko rješenje Trnja (1966) te osobito prvi Generalni urbanistički plan grada Zagreba (1971). Dobitnik je Nagrade grada Zagreba (1967), godišnje „Nagrade Vladimir Nazor“ (1967) te nagrade Viktor Kovačić za životno djelo (2004).

Pozne godine arhitekta i urbanista Josipa Uhlíka podsjećaju nas da je njegov stvaralački opus nastao u sretnome razdoblju hrvatske moderne arhitekture u kojem su graditeljstvo i gradogradnja, slijedom društvenih okolnosti i prioriteta, zauzimali najistaknutije mjesto u stručnoj, kulturnoj, ali i odgojnoj sferi zajednice. Suptilni osjećaj za prostorni odnos, mjeru, oblik, detalj i svu svoju inženjersku finesu pretakao je Uhlík majstorskom elegancijom iz svojih arhitektonskih ostvarenja u svoje urbanističko djelo. Arhitektonska praksa Josipa Uhlíka ostavila nam je niz realizacija i projekata u Rijeci, Karlovcu, Bregani, Rapcu, Gružu, Zadru, na Plitvicama. Šezdesetih u famoznome Urbanističkom zavodu grada Zagreba potpisuje nadahnutu rješenja za naselja Trnsko, Zapruđe i Siget, osobita po profinjenoj arhitektonskoj komponenti izraženoj, tada, u detaljnim studioznim maketama pojedinih poteza, a danas, pola stoljeća kasnije, u visokome standardu i ugodni urbanoga življenja, presudnoj potvrdi ispravnosti jedne stvaralačke vizije. Njegov arhitektonski opus kulminirao je tih godina paradigmatom putničkom zgradom Aerodroma Zagreb ovjenčanom najvišim arhitektonskim priznanjima. U svojem vremenu produkcijsko čudo, ova graciozna, proziruća, čelična struktura skandinavske ljepote svojim filigranskim velom od horizontalnih brisoleja zaogrnila je fluidnu, a opet intimnu atmosferu jedne nužno prolazne postaje. Unatoč neizbježnim sigurnosnim i funkcionalnim preinakama taj kristal zamrznut između pastoralnoga spokoja šumarka i betonske ravnice piste još uvijek emanira snažan izričaj gotovo levitirajuće arhitektonike. Bogati urbanistički opus završava projektima za Zagreb, anketnim natječajem za Urbanističko rješenje središnjega prostora grada te zahtjevnom izradom prvoga Generalnog urbanističkog plana. Vodio je timove vrsnih stručnjaka, a među najbližim suradnicima arhitektima bili su supruga Nada i Vinko Uhlík. Proširenjem aerodromske zgrade sedamdesetih vratio se svojem remek-djelu zaokruživši time svoj životni opus. Njegovo je djelo postalo neporeciv čimbenik naše kulture prostora, moćna, nedvosmislena i nadasve živa poruka da su arhitektura i urbanizam jedno nedjeljivo prostorno biće. Pouke ovoga istaknutog protagonista naše moderne kulture prostora bolno ističu današnje zanemarivanje javnoga prostora kao neizostavnoga i neotuđivoga resursa civiliziranoga življenja u zajednici. Pamteći njegovu izvrsnost, posegnimo za mudrošću njegovih alata.

Radionica arhitekture i Vanja Ilić

Na mjestu gdje moćni Dunav silovito grli svoj veliki riječni otok, gdje se zelenilo krajolika stapa s tamnim zelenilom rijeke i gdje povijesni brežuljak nadvisuje pitomu slavonsku ravnici, intervenirati arhitekturom nezamislivo je teško. Djelovati tako da snažna topografija ne porazi mjerilo arhitekture, niti da, s druge strane, izgrađena gesta ne ugrozi zatečenu prirodnu ljepotu. Izazov postaje tim veći kada zadatak biva arhitekturom ogrnuti tragove drevne prapovijesne kulture – visoke vučedolske kulture. Upravo je to bio zadatak u slučaju Muzeja vučedolske kulture u Vukovaru: na jedinstveno pitoreskome mjestu udomiti i prezentirati unikatni povijesni sadržaj. I pritom pomiriti sve naoko suprotstavljene polove: i povijesnost i suvremenost, i topografiju i arhitekturu, i prirodu i kulturu – i to na način da iz toga susreta oba pola iziđu neporaženi i kao pobjednici.

Sve to pošlo je za rukom autorima Muzeja vučedolske kulture, koji umjesto uobičajene geste građenja u prirodi izabiru raditi s krajolikom samim kao svojim neobičnim arhitektonskim sredstvom i alatom. Zgrada muzeja serpentina-

godišnja „Nagrada Vladimir Nazor“ za zgradu
Muzeja vučedolske kulture u Vukovaru

sti je usjek u teren – britak, jasan, direktan i odlučan: odrješita linija meandrirajućega reza koja urasta u profil brda dobivajući tako svoju treću dimenziju. Prostorna serpentina u uspinjućem rastu svladava visinsku razliku od dvadesetak metara i postupno vodi od pristupne ceste do uzvišenoga povijesnog platoa samog arheološkog nalazišta. Zgrada se time u svojoj biti potvrđuje kao put, kao staza, kao niz terasa koje se lagano uspinju prateći zatečenu topografiju, ujedno sustavno otkrivajući fascinantnu priču o svome prapovijesnom sadržaju. Tretirana na taj način, arhitektura postaje poligon za razumijevanje povijesnoga lokaliteta, baš kao i instrument razotkrivanja logike krajolika. U samoj realizaciji i oblikovanju ova čista arhitektonska gesta uspijeva očuvati svoju iskonsku jasnoću i snagu. Neposredovana nepotrebnim nijansiranjima i oblikovnim ublažavanjima, i u svojoj materijalnosti uspostavlja ravnotežu sa značajem zatečene povijesti i prirode, pretvarajući se u njihov samosvjesni pandan s pomno odmjerenom dozom direktnosti i elementarnosti. Kao svojevrsni kontrast pokazuje se poetična naracija povijesne priče ostvarena u nadahnutome rješenju samoga

muzejskog postava. Ono što je postignuto snažnom arhitektonskom gestom izvana, podjednako je inventivno riješeno i unutra, ostvareno jednom drugačijom vrstom slojevitih reakcija, kojima se jedino moglo harmonizirati i zaokružiti ovaj nesvakidašnji i zahtjevni prostorni sustav. Brojne sofisticirane i oblikovno uzbudljive autorske reakcije prilagođavaju se izazovnom arhitektonskom okviru i elaboriranomu muzeološkom konceptu i sadržaju, tvoreći jasan i dosljedan vlastiti izraz u oblikovanju.

Muzej vučedolske kulture ostvario je izniman sklad i sinergiju pejzaža, arhitekture, muzejskoga postava i oblikovanja kao i arheologije svjetskoga značenja, u kojoj je svaka komponenta istaknuta i oplemenjena upravo u svome višestruko plodonom međuo odnosu, što ga potvrđuje kao izbor za godišnju „Nagrada Vladimir Nazor“ na području arhitekture i urbanizma za 2015. godinu.

Vanja Ilić

Vanja Ilić (Zagreb, 1973) diplomirala je 1998. na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu. Godine 2000. osniva s partnerima arhitektonski studio Capsula. Ured ovlaštene arhitektice otvara 2003. Autorica je niza realizacija, natječaja, izložbi i projekata iz područja arhitekture, interijera i javnoga prostora. Dobitnica je nagrada Zagrebačkoga salona arhitekture (1999, 2006) te posebnoga priznanja (2012), „Nagrade Vladimir Nazor“ (2005), priznanja Piranesi (2004, 2016), nagrade Bernardo Bernardi (2012), East Centric Triennale Award (2013), glavne nagrade 50. Zagrebačkog salona arhitekture te nagrade Viktor Kovačić (2016). Izvanredna je profesorica na splitskome FGAG-u.

Iva Pejić

Iva Pejić (Zagreb, 1984) diplomirala je 2009. na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu. Od 2006. do 2008. radi u arhitektonskome uredu APE, a od 2009. do 2014. u Radionici arhitekture. Sudjelovala je na nekoliko nagrađivanih i objavljivanih domaćih i međunarodnih arhitektonskih i urbanističkih natječaja. Kao dio tima Radionice arhitekture dobila je glavnu nagradu 50. Zagrebačkog salona arhitekture (2015) te nagradu Viktor Kovačić (2016).

Goran Rako

Goran Rako (Imotski, 1952) diplomirao je 1978. na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu. Radio je u UIH-u i Konstruktoru, a 2003. osniva arhitektonski ured Radionica arhitekture. Sudjelovao je na više nagrađivanih i objavljivanih domaćih i međunarodnih arhitektonskih i urbanističkih natječaja. Dobitnik je nagrade Viktor Kovačić (2002), „Vladimir Nazor“ (2007), nominiran je za međunarodnu nagradu Mies van der Rohe Award (2007, 2009), dobitnik je glavne nagrade 50. Zagrebačkog salona arhitekture, posebnoga priznanja međunarodne nagrade Piranesi Award (2016) te nagrade Viktor Kovačić (2016). Profesor je na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu.

Josip Sabolić

Josip Sabolić (Zagreb, 1982) diplomirao je 2008. na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu. Od 2003. radi u arhitektonskome uredu Radionica arhitekture. Sudjelovao je na više nagrađivanih i objavljivanih domaćih i međunarodnih arhitektonskih i urbanističkih natječaja. Nominiran je za međunarodnu nagradu Mies van der Rohe Award (2009); dobitnik je glavne nagrade 50. Zagrebačkog salona arhitekture, posebnoga priznanja međunarodne nagrade Piranesi Award (2016) te nagrade Viktor Kovačić (2016).

Mario Škarijot

Mario Škarijot (Zagreb, 1978) diplomirao je 2007. na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu. Radio je u tvrtki Crtkano d.o.o., Radionici arhitekture d.o.o. i Arhitekti Salopek d.o.o. Godine 2012. osniva arhitektonski ured Škarijot arhitektura d.o.o. Kao dio autorskoga tima Radionice arhitekture dobitnik je glavne nagrade 50. Zagrebačkog salona arhitekture, posebnoga priznanja međunarodne nagrade Piranesi Award (2016) te nagrade Viktor Kovačić (2016) – sve za zgradu Muzeja vučedolske kulture.

dobitnici
„Nagrade Vladimir Nazor“
1959. – 2014.

ARHITEKTURA I URBANIZAM

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

- 1965. Mladen Kauzlaric
- 1966. Juraj Denzler
- 1967. Stjepan Planić
- 1968. Alfred Albini
- 1969. Josip Seissel
- 1970. Stjepan Gomboš
Lavoslav Horvat
- 1971. Antun Ulrich
- 1972. Drago Galic
- 1973. Marijan Haberle
- 1974. Vlado Antolic
- 1975. Lovro Perkovic
- 1976. Slavko Lowy
- 1977. Zvonimir Vrkljan
- 1978. Bozidar Rasica
- 1979. Franjo Bahovec
- 1980. Stanko Fabris
- 1981. Bozidar Tussek
- 1982. Andre Mohorovicic
- 1983. Zdenko Kolacio
- 1984. Ivan Vitic
- 1985. Neven Segvic
- 1986. Dragan Boltar
- 1987. Aleksandar Dragomanovic
- 1988. Miroslav Begovic
- 1989. Zdravko Bregovac
- 1990. Zdenko Sila
- 1991. Boris Magas
- 1992. Vjenceslav Richter
- 1993. Grozdan Knezevic
- 1994. Ivo Radić
- 1995. Zoja Dumengjic
- 1996. Bruno Milić
- 1997. Sena Sekulic-Gvozdanovic
- 1998. Ivo Geršic
- 1999. Jerko Marasovic
Tomislav Marasovic
- 2000. Silvana Seissel
- 2001. Julije De Luca
- 2002. Ante Marinovic-Uzelac
- 2003. Andrija Mutnjakovic
- 2004. Slavko Jelinek
- 2005. Mirko Maretic
- 2006. Ante Rožic
- 2007. Ante Vulin
- 2008. Nikola Filipovic
- 2009. Boris Krstulovic
- 2010. Dinko Kovacic
- 2011. Radovan Miscevic
- 2012. Hildegard Auf-Francić
- 2013. Radovan Delalle
- 2014. Ivan Crnkovic

GODISNJA NAGRADA

- 1965. Neven Šegvić
- 1966. Josip Uhlík i Bernardo Bernardi
- 1970. Ante Rožić
- 1971. Boris Krstulović
- 1972. Grozdan Knežević
- 1973. Dinko Kovačić i Mihajlo Zorić
- 1974. Ivan Filipčić i Berislav Šerbetić
- 1975. Ante Vulin
- 1976. Zdenko Kolacio
Igor Emili
- 1977. Ante Marinović-Uzelac
Jerko Rošin
- 1978. Dražen Janković, Zrinka
Supek-Andrijević i Josip Hitil
- 1979. Boris Magaš
- 1980. Milan Mitevski
- 1982. Radovan Tajder i Mladen Anđel
- 1983. Branko Kincl
- 1984. Marina Dropulić i Duško Dropulić
- 1985. Marijan Hržić, Zvonimir Krznarić i Davor Mance
- 1986. Ivan Juras i Emil Špirić
- 1987. Dražen Juračić
- 1988. Ines Filipović
- 1989. Velimir Neidhardt
- 1990. Andrija Mutnjaković
- 1991. Nikola Bašić
- 1992. Nenad Fabijanić
- 1994. Nikola Bašić
- 1995. Velimir Neidhardt, Marijan Hržić,
Zvonimir Krznarić i Davor Mance
- 1996. Hildegard Auf-Francić i Tonči Žarnić
- 1997. Ante Kuzmanić i Eugen Širola
- 1998. Branko Siladin
- 1999. Studio 3LHD (Saša Begović, Marko Dabrović,
Tanja Grozdanić i Silvije Novak)
- 2000. Miroslav Geng
- 2001. Vinko Penezić i Krešimir Rogina
- 2002. Lenko Pleština
- 2003. Iva Letilović i Morana Vlahović
- 2004. Studio Capsula (Ivana Ergić, Vanja Ilić, Vesna Milutin)
- 2005. Saša Randić i Idis Turato
- 2006. Goran Rako
- 2007. Lea Pelivan i Toma Plejčić/Studio UP
- 2008. Marijan Hržić
- 2009. Studio 3LHD
- 2010. Nikola Bašić
- 2011. Nenad Fabijanić
- 2012. Neno Kezić i Emil Šverko
- 2013. Damir Gamulin, Margita Grubiša, Igor Presečan,
Ivana Žalac, Marin Jelčić, Zvonimir Kralj
- 2014. Emil Špirić, Vedran Pedišić, Juan José Núñez Andrade,
Erick Velasco Farrera

FILMSKA UMJETNOST

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

GODIŠNJA NAGRADA

1967. Oktavijan Miletić	1961. Dušan Vukotić
1970. Branko Marijanović	1963. Josip Bauer
1973. Fedor Hanžeković	1966. Tomislav Pinter
1974. Branko Blažina	1968. Antun Vrdoljak
1975. Antun Nalis	1969. Krsto Papić
1976. Rudolf Sremec	1970. Nikola Babić
1977. Branko Majer	Fabijan Šovagović
1978. Obrad Gluščević	1971. Zlatko Bourek
1979. Branko Belan	1972. Nedeljko Dragić
1980. Branko Bauer	1975. Zlatko Grgić
1981. Aleksandar Marks	1976. Mate Relja
1982. Mate Relja	1977. Bogdan Žižić
1983. Krešo Golik	1978. Zdenko Gašparović
1984. Fadil Hadžić	Lordan Zafranović
1985. Nikola Tanhofer	1979. Fadil Hadžić
1986. Vatroslav Mirmica	1981. Rajko Grlić
1987. Ante Babaja	1982. Tomislav Pinter
1988. Tomislav Pinter	1983. Krešimir Zimonić
1989. Frano Vodopivec	1984. Pavao Štalter
1990. Antun Vrdoljak	1985. Zvonimir Berković
1991. Fabijan Šovagović	1986. Veljko Bulajić
1992. Zvonimir Berković	1987. Dejan Šorak
1993. Radojka Tanhofer	1988. Krsto Papić
1994. Pavao Štalter	1989. Ivan Ladislav Galeta
1995. Željko Senečić	1990. Bruno Gamulin
1996. Mia Oremović	1991. Zrinko Ogresta
1997. Tea Brunšmid	1992. Petar Krelja
1998. Boris Dvornik	Branko Čahun
1999. Ante Peterlić	1993. Neven Hitrec
2000. Duško Jeričević	1994. Lukas Nola
2001. Ernest Gregl	1995. Vjekoslav Vrdoljak
2002. Borivoj Dovniković	1996. Enes Midžić
2003. Ilija Ivezić	1997. Milan Blažeković
2004. Vladimir Tadej	1998. Ivo Gregurević
2005. Zoran Tadić	1999. Vinko Brešan
2006. Krsto Papić	2000. Lukas Nola
2007. Arsen Dedić	2001. Biljana Čakić-Veselić
2008. Bogdan Žižić	2002. Ivan Faktor
2009. Veljko Bulajić	2003. Zrinko Ogresta
2010. Božidarka Frait	2004. Goran Višnjić
2011. Hrvoje Turković	2005. Tomislav Radić
2012. Ivica Rajković	2006. Simon Bogojević Narath
2013. Nedeljko Dragić	2007. Ognjen Sviličić
2014. Ivo Štivičić	2008. Arsen Anton Ostojić
	2009. Branko Schmidt
	2010. Danilo Šerbedžija
	2011. Silvestar Kolbas
	2012. René Bitorajac
	2013. Velibor Jelčić
	2014. Emir Hadžihafizbegović

GLAZBA

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

GODIŠNJA NAGRADA

1960. Svetislav Stančić	1961. Milan Horvat	1996. Opera HNK-a „Ivan pl. Zajc“, Rijeka – ansambel opere „Amelia“
1963. Josip Križaj	1962. Milan Sachs	1997. Miro Belamarić
1964. Jakov Gotovac	Boris Papandopulo	1998. Petar Bergamo
1965. Antonija Geiger-Eichhorn	KUD „Joža Vlahović“, Zagreb	1999. Branko Sepčić
Ančica Mitrović	1963. Vladimir Ruždjak	2000. Frano Parać
1968. Boris Papandopulo	1965. Zagrebački kvartet	2001. Mirella Toić
1969. Vilma Nožinić	1967. Pavica Gvozdić	2002. Željko Brkanović
1970. Ivo Tijardović	1968. Opera HNK-a „Ivan pl. Zajc“, Rijeka	2003. Silvio Foretić
1971. Nada Tomčić	1969. Branimir Sakač	2004. Zagrebački gitarski trio
1972. Marijana Radev	Tomislav Neralić	2005. Neven Belamarić
1973. Stjepan Šulek	Jurica Murai	2006. Goran Končar
1974. Ivan Brkanović	Mirka Klarić	2007. Martina Filjak
1975. Bruno Bjelinski	1970. Dubravko Detoni	2008. Tomislav Mužek
1976. Milo Cipra	1971. Stanko Horvat	2009. Berislav Šipuš i Staša Zurovac
1977. Ivo Maček	1972. Milo Cipra	2010. Ljerka Očić
1978. Branimir Sakač	1973. Ruben Radica	2011. Davorin Kempf
1979. Slavko Zlatić	Zagrebački solisti	2012. Monika Leskovar
1980. Dora Gušić	1974. Vladimir Krpan	2013. Olja Jelaska
1981. Rudolf Matz	1975. Ruža Pospiš-Baldani	2014. Martina Cojčeta Silić
1982. Natko Devčić	1976. Marijan Jerbić	
1983. Milko Kelemen	1977. Hrvatski glazbeni zavod	
1984. Jeronim Noni Žunec	1978. Natko Devčić	
1985. Emil Cossetto	1979. Zagrebački kvartet	
1986. Milan Horvat	1980. Stanko Horvat	
1987. Rudolf Klepač	Ljiljana Molnar-Talajić	
1988. Miljenko Prohaska	1981. Josip Klima	
1989. Dragutin Bernardić	1982. Akademski zbor SKUD-a „I. G. Kovačić“, Zagreb	
1990. Tomislav Neralić	Nikša Bareza	
1991. Adalbert Marković	1983. Lovro Matačić	
1992. Nada Puttar-Gold	Dunja Vejzović	
1993. Jurica Murai	1984. Franjo Petrušanec	
1994. Stjepan Radić	Opera HNK-a Zagreb	
1995. Anđelko Klobučar	Balet HNK-a Zagreb	
1996. Ruža Pospiš-Baldani	1985. Davorin Kempf	
1997. Mladen Bašić	Ivo Pogorelić	
1998. Igor Gjadrov	Muzički biennale Zagreb	
1999. Ljiljana Molnar-Talajić	1986. Marko Ruždjak	
2000. Josip Klima	Krunoslav Čigoj	
2001. Stanko Horvat	Opera HNK-a Osijek	
2002. Božena Ruk-Fočić	Opera HNK-a Split	
2003. Tonko Ninić	1987. Igor Kuljerić	
2004. Pavle Dešpalj	1988. Višnja Mažuran	
2005. Vladimir Krpan	1989. Anđelko Klobučar	
2006. Branka Stilić	1990. Zoran Juranić	
2007. Damir Novak	1991. Pavle Dešpalj	
2008. Zagrebački kvartet	1992. Tonko Ninić	
2009. Nikša Bareza	1993. Valter Dešpalj	
2010. Ruben Radica	1994. Radovan Vlatković	
2011. Mirka Klarić	1995. Vladimir Kranjčević	
2013. Pavica Gvozdić		
2014. Prerad Detiček		

KAZALIŠTE

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1964. Mila Dimitrijević
 1966. Zvonimir Rogoz
 1968. Tomislav Tanhofer
 1969. Viktor Bek
 Božena Kraljeva
 Vika Podgorska
 1970. Veljko Maričić
 Slavko Batušić
 1971. Mato Grković
 1972. Bela Krleža
 1973. Anđelko Štimac
 1974. Emil Kutijaro
 1975. Ervina Dragman
 1976. Ivo Hergešić
 1977. Vlado Habunek
 1978. Ana Roje i Oskar Harmoš
 1979. Mira Župan
 1980. Mirko Perković
 1981. Zvonko Agbaba
 1982. Ana Maletić
 1983. Josip Marotti
 1984. Mladen Šerment
 1985. Kosta Spaić
 1986. Pero Kvirgić
 1987. Vesna Butorac-Blaće
 1988. Mladen Škiljan
 1989. Drago Krča
 1990. Miše Martinović
 1991. Sonja Kastl
 1992. Tonko Lonza
 1993. Milka Podrug-Kokotović
 1994. Božidar Viočić
 1995. Tomislav Durbešić
 1996. Aleksandar Augustinčić
 1997. Nada Subotić
 1998. Zvezdana Ladika
 1999. Relja Bašić
 2000. Joško Juvančić
 2001. Neva Rošić
 2002. Milko Šparemblek
 2003. Ika Škomrlj
 2004. Nikola Batušić
 2005. Vanja Drach
 2006. Vanča Kljaković
 2007. Georgij Paro
 2008. Zlatko Crnković
 2009. Vladimir Gerić
 2010. Zlatko Vitez
 2011. Špiro Guberina
 2012. Nenad Šegvić
 2013. Božidar Boban
 2014. Marija Kohn

GODIŠNJA NAGRADA

1959. Branko Gavella
 1960. Vika Podgorska
 Kosta Spaić
 1963. Emil Kutijaro
 1964. Ervina Dragman
 Izet Hajdarhodžić
 1967. Vlado Habunek
 1969. Pero Kvirgić
 1970. Miro Medimorec
 Dramsko kazalište „Gavella“
 Kazalište „Komedija“
 1971. Milka Podrug-Kokotović
 1974. Nada Subotić
 1975. Marija Kohn
 1976. Ivka Dabetić
 Rade Šerbedžija
 1977. Josip Marotti
 1978. Miše Martinović
 1979. Joško Juvančić
 Dorijan Sokolović i
 Ružica Nenadović-Sokolović
 1980. Drago Krča
 1981. Mustafa Nadarević
 Maja Srbljenović-Turcu
 i Štefan Furijan
 1982. Fabijan Šovagović
 Zlatko Bourek
 1983. Ivica Kunčević
 Dijana Kosce-Bourek
 i Ika Škomrlj
 1984. Krešimir Zidarić
 Krunoslav Šarić
 1985. Sanda Miladinov-Langerholz
 Zvonko Šuler
 1986. Neva Rošić
 Zlatko Kauzlarić-Atač
 1987. Boris Buzančić
 1988. Slavko Šestak
 1989. Veronika Durbešić
 1990. Milko Šparemblek
 1991. Rene Medvešek
 1992. Slavko Brankov
 1993. HNK Varaždin, kolektiv
 predstave „Puno larme, a za ništ“
 1994. Vanja Drach
 1995. Kolektiv predstave „Imago“
 1996. Ljubomir Kerekeš
 1997. Zlatko Vitez
 1998. Vilim Matula

1999. Dubravka Ostojić
 2000. Goran Grgić
 2001. Ivica Boban
 2002. Elvis Bošnjak
 2003. Zvonimir Zoričić
 2004. Dragan Despot
 2005. Josip Genda
 2006. Galiano Pahor
 2007. Boris Svrtan
 2008. Alma Prica
 2009. Mladena Gavran
 2010. Jagoda Kralj Novak
 2011. Milan Pleština
 2012. Zlatko Sviben
 2013. Balet HNK-a u Zagrebu
 2014. Jelena Miholjević

KNJIŽEVNOST

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1962. Miroslav Krleža
 1967. Vjekoslav Kaleb
 Dragutin Tadijanović
 1968. Gustav Krklec
 Dobriša Cesarić
 1969. Vjekoslav Majer
 1970. Nikola Šop
 1971. Miroslav Feldman
 1972. Šime Vučetić
 1973. Novak Simić
 1974. Marijan Matković
 1975. Ranko Marinković
 1976. Vladimir Popović
 1977. Drago Ivanišević
 1978. Joža Horvat
 1979. Marin Franičević
 1980. Josip Barković
 1982. Vesna Parun
 1983. Jure Franičević-Pločar
 1984. Aleksandar Flaker
 Jure Kaštelan
 1985. Mirko Božić
 1986. Vojin Jelić
 1987. Živko Jeličić
 1988. Ivan Slamnig
 1989. Slobodan Novak
 1990. Olinko Delorko
 1991. Petar Šegedin
 1992. Ivo Frangeš
 1993. Srećko Diana
 1994. Nikola Miličević
 1995. Rajmund Kupareo
 1996. Slavko Mihalić
 1997. Ivan Kušan
 1998. Miroslav Slavko Mader
 1999. Vesna Krmpotić
 2000. Stanko Lasić
 2001. Ivo Brešan
 2002. Gajo Peleš
 2003. Viktor Žmegač
 2004. Josip Tabak
 2005. Irena Vrkljan
 2006. Miroslav Šicel
 2007. Nedjeljko Fabrio
 2008. Zvonimir Mrkonjić
 2009. Milivoj Solar
 2010. Ivan Aralica
 2011. Nikica Petrak
 2012. Luko Paljetak
 2013. Tonko Maroević
 2014. Zvonimir Majdak

GODIŠNJA NAGRADA

1959. Vesna Parun
 1962. Petar Šegedin
 1964. Dobriša Cesarić
 Jure Kaštelan
 1965. Ranko Marinković
 1966. Jure Franičević-Pločar
 1968. Slobodan Novak
 1969. Krsto Špoljar
 1970. Stanko Lasić
 Antun Šoljan
 1971. Oto Šolc
 1972. Nikola Miličević
 Svetozar Petrović
 1973. Živko Jeličić
 1974. Marin Franičević
 1975. Vesna Krmpotić
 Predrag Matvejević
 1976. Zvane Črnja
 Milivoj Solar
 1978. Drago Kekanović
 Milivoj Slaviček
 1979. Ivan Katušić
 Miroslav Slavko Mader
 1980. Tito Bilopavlović
 Nikica Petrak
 1981. Ivan Slamnig
 Danijel Dragojević
 1983. Zvonko Maković
 1984. Luko Paljetak
 1985. Nedjeljko Fabrio
 Zvonimir Majdak
 1986. Viktor Žmegač
 1987. Nusret Idrizović
 Augustin Stipčević
 1988. Branimir Bošnjak
 1989. Zvonimir Mrkonjić
 1990. Bruno Popović
 1991. Željka Čorak
 1992. Slavko Mihalić
 1993. Sibila Petlevski
 1994. Ivan Golub
 1995. Ante Stamač
 1996. Jozo Laušić
 1997. Željko Knežević
 1998. Jakša Fiamengo
 1999. Goran Tribuson
 2000. Stanko Andrić
 2001. Drago Glamuzina
 2002. Andriana Škunca
 2003. Renato Baretić
 2004. Luko Paljetak

LIKOVNE UMJETNOSTI

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1961. Frano Kršinić	2005. Vjekoslav Vojo Radoičić
1963. Marino Tartaglia	2006. Josip Vaništa
1964. Ljubo Babić	2007. Dušan Džamonja
Oton Postružnik	2008. Nikola Koydl
1965. Oskar Herman	2009. Alfred Pal
1966. Mirko Rački	2010. Šime Vulas
Vilko Gecan	2011. Ivan Ladislav Galeta
1968. Jerolim Miše	2012. Marija Ujević Galetović
1969. Antun Motika	2013. Mladen Stilinović
Zlatko Šulentić	2014. Jagoda Buić Wuttke
1970. Marijan Detoni	
Krsto Hegedušić	
1971. Antun Mezdjić	
1972. Frano Šimunović	
1973. Vilko Šeferov	
1974. Stella Skopal	
1975. Vjekoslav Parać	
1976. Oton Gliha	
1977. Vilim Svečnjak	
1978. Ante Roca	
Slavko Šohaj	
1979. Vojin Bakić	
1980. Zlatko Prica	
Milan Vulpe	
1981. Edo Kovačević	
1982. Mira Kovačević-Ovčačik	
Željko Hegedušić	
1983. Ljubo Ivančić	
Oto Reisinger	
1984. Ksenija Kantoci	
1985. Branko Ružić	
1986. Kosta Angeli-Radovani	
1987. Ivan Šebalj	
1988. Želimir Janeš	
1989. Šime Perić	
1990. Ferdinand Kulmer	
1991. Ivan Lovrenčić	
1992. Dalibor Parać	
1993. Mladen Veža	
1994. Ivan Picelj	
1995. Milena Lah	
1996. Đuro Pulitika	
1997. Ivan Kožarić	
1998. Nikola Reiser	
1999. Aleksandar Srnec	
2000. Edo Murtić	
2001. Đuro Seder	
2002. Julije Knifer	
2003. Nives Kavurić-Kurtović	
2004. Zlatko Bourek	

GODIŠNJA NAGRADA

1959. Vanja Radauš	2003. Igor Rončević
1960. Frano Šimunović	2004. Siniša Majkus
1961. Antun Augustinčić	2005. Mladen Galić
1967. Krsto Hegedušić	2006. Zlatan Vrkljan
1968. Slavko Šohaj	2007. Munir Vejzović
1969. Želimir Janeš	2008. Tomislav Buntak
1970. Albert Kinert	2009. Zoltan Novak
Zlatko Prica	2010. Ivan Faktor
Miljenko Stančić	2011. Goran Petercol
1971. Ksenija Kantoci	2012. Ivan Marušić Klif
1972. Vahid Hodžić	2013. Damir Sokić
Branko Ružić	2014. Marko Tadić
1973. Kosta Angeli-Radovani	
Alfred Pal	
1974. Raul Goldoni	
Josip Vaništa	
1975. Ivan Lovrenčić	
Mladen Pejaković	
1976. Mira Kovačević-Ovčačik	
Ivan Šebalj	
1977. Stanko Jančić	
Nenad Gattin	
1978. Ordan Petlevski	
1979. Ljubo Ivančić,	
Stipe Brčić, Rajna Buzić,	
Boris Ljubičić i Oskar Kogoj	
1980. Šime Vulas	
1981. Edo Murtić	
1982. Đuro Pulitika	
1983. Odjel za dizajn Elektrotehničkog	
instituta „Rade Končar“	
1984. Boris Bučan	
1985. Miroslav Šutej	
1986. Đuro Seder	
1987. Ivan Kožarić	
1988. Ferdinand Kulmer	
1989. Matko Trebotić	
1990. Kuzma Kovačić	
1991. Vasilije Jordan	
1992. Božo Biškupić	
1993. Antun Babić	
1994. Ivo Kalina	
1995. Ivan Lesiak	
1996. Biserka Baretić	
1997. Nikola Koydl	
1998. Nives Kavurić-Kurtović	
1999. Zlatko Keser	
2000. Vatroslav Kuliš	
2001. Petar Barišić	
2002. Duje Jurić	

OČUVANJE KULTURNE BAŠTINE

GODIŠNJA NAGRADA

1970. Samostan sv. Marije, Zadar

PRIMIENJENE UMJETNOSTI

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1967. Kamilo Tompa
1968. Lujo Beseredy
Đuka Kavurić
1970. Blanka Dužanec
1971. Ernest Tomašević

GODIŠNJA NAGRADA

1966. Tošo Dabac
1968. Inge Kostinčer
1969. Aleksandar Srnec
1970. Jagoda Buić
Zvonimir Lončarić
Bruno Planinšek
1971. Ivan Picelj

TEORIJSKO-KNJIŽEVNA ESEJISTIKA NA PODRUČJU KULTURE I UMJETNOSTI

GODIŠNJA NAGRADA

1978. Nikola Batušić
Dubravko Škiljan
1979. Olanko Delorko
1983. Eduard Hercigonja

Nakladnik:

Ministarstvo kulture Republike Hrvatske,
Runjaninova 2, 10 000 Zagreb

Za nakladnika:

dr. sc. Zlatko Hasanbegović

Glavna urednica:

dr. sc. Ana Lederer

Urednica:

Ana Vraneša

Grafičko oblikovanje i prijelom:

Bernard Bunić, Axis-design d.o.o., Zagreb

Fotografije:

Zoran Bogdanović, Mario Romulić (str. 18),
Vladimira Spindler (str. 24), Ines Novković (str. 36)

Tisak:

Kerschhoffset d.o.o., Zagreb

ISSN 1848-9753

Zagreb, lipanj 2016.